

CAPÍTOL 1

La senyora Muir era una dona menuda. En aquest punt tothom hi coincidia. Mentre que la resta de dones podien ser simplement la senyora Brown o la senyora Smith, a ella sempre l'anomenaven «la petita senyora Muir» o «la petitona senyora Muir», i últimament «la pobrissona senyora Muir», perquè el seu marit, un membre molt actiu de la parròquia i alhora un arquitecte vulgar, havia mort sobtadament i l'havia deixat vídua amb dos fills i una renda insuficient per viure. Tan insuficient, de fet, que s'havia vist obligada a vendre's la casa pseudoisabelina que el seu marit li havia construït com a regal de noces, per fer front a una pila de deutes que li arribaven per totes bandes i que l'amenaçaven de deixar-la en la misèria i sense cap patrimoni. En aquella situació, els familiars i els amics del seu marit l'havien atabalat amb tota mena de consells contradictoris que l'havien deixat més marejada que una baldufa: situant-la ara en un pis de tres habitacions, ara en una caseta adossada, ara en una botiga de barrets o en un saló de te, o també fent de mestressa a casa d'algun cavaller solter... I mentrestant, li enviaven els fills a escoles de beneficència, a hospicis o fins i tot els donaven en adopció.

—Això s'ha d'acabar d'una vegada per totes... —va exclamar la petita senyora Muir un matí de març, en despertar-se amb el sol que entrava per la finestra de llevant il·luminant-li la cara—. I hi he de posar remei jo tota sola.

I com si volgués encoratjar aquella voluntat d'independència, des del jardí li va arribar el cant decidit d'una merla anunciant la tornada de la primavera.

—Me n'aniré de Whitchester —va continuar en veu alta i, incorporant-se al llit i apartant les flassades, va repetir—: Me n'aniré de Whitchester! Com és que no se m'havia acudit abans? És la solució.

Aleshores la va envair una tal sensació de llibertat que, mentre es vestia, va ser ella qui es va posar a cantar fragments de melodies que no havia entonat des que tenia disset anys i l'Edwin Muir s'havia presentat a la casa de camp del seu pare per reconstruir-hi l'ala de la biblioteca i s'hi havia quedat per festejar-la. A Nether-Whitley no hi havia cap altre jove que li fes peça i aquells dies la Lucy llegia una novel·la en què el protagonista tenia un floc de cabells rossos que li queia sobre el front. Els de l'Edwin creixien igual, i el pare d'ella, capficat sempre entre poetes grecs, no era cap autoritat en talls de cabells. La novel·la acabava amb un petó en un jardí de rosers i les paraules màgiques «i van viure feliços per sempre», i la Lucy, un cop besada al jardí, no hi va saber veure cap altre final per a la seva història d'amor. Ara bé, el protagonista del llibre que llegia no era fill únic d'una mare vídua ni tenia dues germanes molt invasives vivint a tocar de casa. No és que hagués dut una vida infeliç de casada; simplement és que no havia sigut seva en cap aspecte. Havia sigut la vida de la vella senyora Muir, en una casa amb els armaris plens de medecines i emulsions per fer fregues al pit de l'Edwin quan el tenia carregat, tònic per prendre tres vegades al dia després dels àpats si estava una mica pàl·lid, i samarretes de franel·la vermelles i mitjons de llana de color rosa a l'hora d'anar-se'n al llit. Havia sigut la vida de la Helen Gould, i la Helen,

la germana petita de l'Edwin, l'havia obligat a apuntar-se a tots els clubs de la ciutat: de bàdminton, de croquet, de tir amb arc i de cartes. I havia sigut també la vida de l'Eva Muir, l'altra germana, cantaire en corals, actriu en companyies teatrals i lectora en clubs de lectura. El que quedava després de tota aquella activitat i de les tasques domèstiques era la vida de l'Edwin. També a la nit, la seva vida havia sigut completament de l'Edwin, i no la seva, en el gran llit de matrimoni on el desafortunat hàbit de roncar del seu marit li trastocava el son. No li havien deixat res per decidir. Li triaven les minyones, els vestits, els barrets, els llibres, els plaers... les malalties i tot. «La nostra petita Lucy sembla pàl·lida; hauria de beure un gotet de vi de Borgonya.» O «La Lucy, pobrissona, sembla que s'ha aprimat molt; hauria de prendre oli de fetge de bacallà». I la Lucy, que detestava els conflictes, les discussions i les polèmiques, els deixava fer, fins i tot amb els nens, en Cyril i l'Anna. Val a dir que no li havia quedat mai temps per rumiar si aquella hauria sigut també la seva manera de fer les coses, però ara, enmig de la solitud de l'activitat social que les seves cunyades li permetien per raó del dol, es començava a adonar que hi havia altres maneres de viure amb què podia ser més feliç.

Just havent esmorzat, abans que cap intrús aparegués per envair el seu nou jardí d'independència, es va posar un vestit negre llarg, triat per la Helen, i se'n va anar a correuita cap a l'estació.

—On vol anar, si us plau? —li va preguntar l'home de la finestreta, veient-la dubtar.

—Al mar —va respondre la Lucy, sense rumiar-s'ho gaire.